

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

אני רוצה שיצאו מכאן שמחים

הרב חיים ציטרון

גדלתי בניו יורק, בשכונת הברונקס, במשפחה שומרת תורה ומצוות. אף שהוריי לא היו מזוהים עם זרם חסידי מסוים, הם שלחו אותי לבית ספר יהודי שנוהל על ידי חב"ד. שמו של בית הספר היה 'ברונקס ליובאוויטש ישיבה', והתקבלו שם ללימודים ילדים יהודיים מכל הסוגים.

במהלך תקופת לימודי בבית ספר זה, הייתה לי ההזדמנות - בהיותי בגיל תשע - להגיע לשבתון לשכונת קראון הייטס. אז לראשונה התחלתי לקבל מושג לגבי מהותה של תנועת חב"ד. הייתה זו גם הפעם הראשונה שבה ביליתי שבת שלמה מחוץ לבית, ואני זוכר בבירור את חוויית הפנימיה - נשארנו ערים כל הלילה, שיחקנו משחקים ושתינו משקאות קלים.

במרכזו של השבתון עמדה ההתוועדות עם הרבי במרכז חב"ד העולמי שבשדרת איסטון פארקוויי מספר 770. כשהגענו לשם, הייתי תשוש לחלוטין, אחרי שלא ישנתי מזה כמעט ארבעים שעות. הרבי החל לדבר - הוא דיבר ביידיש, שפה שאותה הבנתי מאחר שבה דיברו הוריי בבית - אבל פשוט לא הצלחתי להחזיק את עצמי ער. עיניי החלו נעצמות מאליהן.

התעוררתי לפתע, כשאני מרגיש שמישהו מנער אותי, ומצאתי את עצמי מביט הישר אל תוך עיניו הכחולות של הרבי. הוא הכריז, "שהבנים מהברונקס ישירו ניגון!"

זה היה המפגש הראשון שלי עם הרבי.

זמן מה אחר כך, עברתי ללמוד בישיבת חב"ד בברוקלין. באותן השנים מקובל היה שבחורי הישיבה היו נכנסים אל הרבי ליחידות ביום הולדתם, ואני נזכר שפעם אחת נכנסתי אל הרבי ושיתפתי אותו בעניין מסוים שנכשלתי בו. הרב יואל כהן, משפיע בישיבה, אמר לי, "לרבי תוכל לספר כל דבר. אם עשית משהו שלא כשורה, אמור לו, והוא יעץ לך כיצד לתקן זאת. בקש את עצתו, והוא יעזור לך."

כך נהגתי, ותגובתו של הרבי המחישה לי את הצד המאוד אנושי שבו. הוא גילה חמלה רבה כל כך. הוא לא בדיוק אמר, 'מה שעשית זה שום דבר - שכח מזה ואל תהיה מוטרד', אבל הוא מאוד הרגיע אותי. הייתי אז בסך הכל ילד צעיר ותמים,

וזה בדיוק מה שהייתי זקוק לו. חשתי באותו רגע חיבור אישי עמוק אל הרבי - חשתי שהוא מבין אותי לחלוטין.

הרבי הבין היטב מה היה חשוב לי לשמוע, והעידוד וטוב הלב שלו היו שווים בעיניי עולם ומלואו. עובדה, אני שפכתי שם את לבי וחשפתי בפניו את לבטי הפנימיים - שבמבט לאחור, היום מתוך הסתכלות של מבוגר, לא היו עניינים כל כך כבדי משקל - אך אז, בימים ההם, הם נראו בעיניי כבדים למדי.

כאשר הגעתי לגיל בר-מצווה, החלטתי שאני רוצה לשמור את כל מנהגי חב"ד. תכננתי להניח תפילין כמנהג חב"ד, ולהתפלל מתוך סידור נוסח האר"י ז"ל.

בסמוך ליום הבר-מצווה, נכנסתי אל הרבי ליחידות לרגל המעמד, והרבי שאל אותי בנוגע להכנות שאני עושה לקראת הבר-מצווה. עניתי שלמדתי לקרוא את הפרשה עם טעמי המקרא, וכן גם את ההפטרה. וגם סיפרתי לרבי שהכנתי לפול בגמרא.

"ומה בנוגע למאמר חסידות?" שאל הרבי.

לא ידעתי מה לומר. חשבתי לעצמי, "איזה מאמר? אינני

«

בתגובה לכך אמר הרבי, "כעת, כשאת מחייבת, אתם יכולים ללכת. אני רוצה שאנשים יצאו מכאן שמחים".

הייתה זו מחווה כל כך אישית ונפלאה.

למען האמת, אמי לא הייתה מרוצה מבחירתי שלא ללכת ללמוד באוניברסיטה. אך בשנים הבאות, אחרי שנוכחה לראות שהסתדרתי היטב בחיים גם מבלי ללמוד באוניברסיטה, היא הודתה שהמסלול שבחרתי לי בחיים הוא דבר טוב.

אחרי שהשלמתי את לימודי בשיבה וקיבלתי הסמכה לרבנות - לימדתי ב'היברו אקדמי' בסיאטל, ושימשתי רכז תכניות לימודים בבית חב"ד בברקלי. אחר כך עברתי ללוס אנג'לס, שם אני חי עד היום, ומלמד בשיבת 'אור אלחנן - חב"ד'. בנוסף, אני משמש כרב בית כנסת 'אהבת ישראל' - קהילה קטנה באזור להִבְרָאָה בלוס אנג'לס.

כך התפתח מסלול חיי, ועל כך עלי להודות לרבי.

הרב חיים ציטרון הוא מורה בשיבת 'אור אלחנן - חב"ד' בלוס אנג'לס, ורב קהילת 'אהבת ישראל' באותו אזור. הוא רואיין בביתו, בחודש אלול, תשע"א (2011).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשט"ז (1956) — במכתב לנשיא מדינת ישראל זלמן שז"ר, מפציר בו הרבי לעודד צעירים להשתתף במיזמים שלו, ולהציב אותם בתפקידים משמעותיים. למרות היתרון שבוותק ובניסיון, הרי לנוער יתרון בכך שהם נוטים להביא עמם כוחות רעננים, ובנוסף לכך, הם יוכלו להפיק תועלת מהסיפוק שבנתינה לזולת.¹ ט"ז באדר

< תשמ"ב (1982) — הרבי סיפר על שיחה שקיים פעם עם אדם שמקצועו היה ליטוש יהלומים. הרבי ביקש להסביר לו שלמרות הקושי הכרוך בעבודת ה', אפשר גם ליהנות מכך. להמחשת הרעיון הביא הרבי דוגמה מיהלום של מאה קָרָט, שעל אף גודלו ומשקלו הרב, והטרחה היתרה הכרוכה בעיבודו, הרי בוודאי שערכו רב יותר ואנשים רוצים בו יותר. כך גם בנוגע לתורה ומצוות, היהלומים האמיתיים, שאפשר לקיימם בשמחה ובהנאה, למרות הקושי הכרוך בכך.² י"ח באדר

1 אגרות קודש כרך יב, עמ' שנ
2 התוועודיות תשמ"ב חלק ב, עמ' 992

מכיר שום מאמר". לא היה לי אז מושג לגבי מנהג חב"ד לחזור על מאמר חסידות מיוחד ביום הבר-מצווה. איש לא סיפר לי על כך.

הרבי קרא את מחשבותיי כביכול, ואמר, "ובכן, אם לא למדת שום מאמר בעל פה, תוכל להשיג עותק של מאמר ופשוט לקרוא אותו מן הכתב ביום הבר-מצווה".

כעת חשבתי לעצמי, "לקרוא אותו עבור מי? הורי התפללו אז בבית כנסת ישראל הצעיר בברונקס - ומי יבין שם מאמר חסידות?"

ושוב הגיב הרבי כאילו ממש קרא את מחשבותיי, "אינך חייב לעשות זאת בפומבי. תוכל פשוט להקריא את המאמר בפני חבר".

וכך אכן עשיתי.

כאשר הגעתי לסיום כיתה י"ב, כבר החשבתי את עצמי לחב"דניק מן המניין, והייתי שקוע כל כולי בלימוד חסידות. רציתי להמשיך את לימודי בשיבה גבוהה, אך הוריי היו נחושים בדעתם שאלך ללמוד באוניברסיטה. אחרי הכל, זה היה 'החלום האמריקני'.

בעקבות הלחץ מצד הוריי, נרשמתי ללימודים בברוקלין קולג', וניגשתי למבחני זכאות לקבלת מלגת לימודים מטעם מדינת ניו יורק, ואכן נמצאתי זכאי למלגה. אך לא רציתי ללכת, וניסיתי נואשות להשיג תור לפגישה עם הרבי, כדי שהוא ישכנע את הוריי בנוגע למסלול הנכון שעלי לבחור בו. אולם, נאמר לי שיש תור של שישה חודשים - עד כדי כך היה הרבי עמוס. לבסוף, כתבתי לרבי מכתב בקשר למצבי, וזמן קצר אחר כך הודיעו לי כי למרות העומס בתורים, אבוא מיד עם הוריי.

אמי הייתה אישה כנה וישירה. היא פנתה אל הרבי ואמרה, "אתה בעצמך הרי הלכת לאוניברסיטה, אז כנראה שזה בסדר".

"אני הייתי אז הרבה יותר מבוגר", השיב לה הרבי, "הייתי כבר בן עשרים ושש. בגיל שלו, הוא צריך ללמוד עוד שנתיים בשיבה לכל הפחות".

"אבל הוא יפסיד את המלגה שלו", טענה אמי.

"אל תדאגי", אמר הרבי. "אם הוא יפסיד את המלגה, אני אשלם את שכר הלימוד שלו במידת הצורך... אם הוא עדיין יהיה מעוניין בכך".

בלית ברירה, אמי וויתרה. ואז לפתע אמר לה הרבי, "אני רוצה שתחייכי".

בקשתו הייתה כל כך בלתי צפויה, עד שכל המצב היה די משעשע, ואמי לא יכלה שלא לחייך.

פריקט של

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018

784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213

© כל הזכויות שמורות 2015

ההקדשות שלכם

מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים

ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל

כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org